

рії до практики», стає дедалі очевиднішою з огляду на процес інтеграції України в європейський економічний простір. Враховуючи ту безумовну вигоду, яку може отримати бізнес від ефективно налагодженої системи вищої освіти, співпраця із вищими навчальними закладами (ВНЗ) має посідати одне з центральних місць у рамках соціальної відповідальності бізнесу.

Інституції вищої освіти в свою чергу все більше і більше потребують професійних управлінських структур, подібних до корпоративних типів організації. Висококонкурентний ринок вимагає від ВНЗ сприяти наданню тих компетенцій і здатностей, які не були потрібними раніше. Місія будь-якого ВНЗ вийшла за рамки тільки викладання та дослідження. Натепер вона включає в себе служіння суспільству, в якому функціонує ВНЗ, а також партнерство із навколишніми громадами та іншими стейкхолдерами [3, с. 96].

Вирішуючи питання інтеграції інтересів бізнесу і вищої освіти, найпрогресивнішим шляхом є побудова освітньої системи навколо студентоцентризму. Дана концепція стимулює студентів до самостійної організації свого навчального процесу та пошуку інформації, а, отже, сприяє найкращій підготовці до майбутньої професійної діяльності [4, с. 1].

Національна Академія університетсько-індустріального демонстраційного партнерства (UIDP) збрала разом найбільші дослідження у сфері співпраці університетів і великих корпорацій з метою сприяння досягненню кращих партнерських відносин між двома сторонами шляхом обговорення прогресивних практик. З часу заснування у 2006 році було ідентифіковано основні принципи, які сприяють успішному партнерству бізнесу та ВНЗ:

- взаємовигідність. «Компанії не працюють із університетами просто тому, що вони хороші» – наголошує Антоніо Бонкафуссо, генеральний директор UIDP. «Основним драйвером співпраці корпорацій із університетами є вигода, яку вони отримують у майбутньому»;
- глибше та вужче. На сьогодні корпорації віддають перевагу широкомасштабній співпраці із меншою кількістю університетів, оскільки, на їхню думку, це є ефективнішим;
- усунення бар'єрів, які можуть перешкоджати формуванню партнерства, та концентрація на досягненні глобальних цілей співпраці. «Багато прикладів найуспішніших колаборацій завдячують тому, що керівництво університетів та корпорацій на самому початку виклали своє бачення того, чого вони бажають досягти» [2].

На теренах України практично єдиною поширеною формою співпраці ВНЗ і підприємств є надання можливості студентам стажуватись на умовах усних домовленостей представників вузів і баз практик. Очевидно, даний рівень співпраці є невинновато низьким з урахуванням потреб обох сторін. Існують позитивні тенденції серед топових вузів, які виражаються в організації лекцій і навчальних проєктів представниками великих підприємств. Однак ми вважаємо, що таку співпрацю необхідно поглибити шляхом впровадження окремих освітніх програм, спрямованих на підготовку фахівців з таким набором якостей і здібностей, які необхідні саме корпораціям-замовникам. Крім того, можливе втручання бізнесу в освітньо-виховний процес шляхом надання інформації про необхідні якості, здібності та вміння майбутніх молодих спеціалістів і впровадження базових елементів діяльності корпорацій у навчальну програму.

Література

1. <http://www.wbcsd.org/work-program/business-role/previous-work/corporate-social-responsibility.aspx>
2. <http://www.skilledup.com/insights/getting-real-in-the-real-world-latest-in-university-business-partnerships>
3. Kvasničková Stanislavská, L. et al. (2014) Social Responsibility of Higher Educational Institutions – the Comparison of the View of Students and Potential Students. Journal on Efficiency and Responsibility in Education and Science, Vol. 7, No. 3–4, pp. 9599, online ISSN 1803-1617, printed ISSN 1803-1617, doi: 10.7160/eriesj.2014.070308.
4. Jeffrey Froyd, Nancy Simpson, Student-Centered Learning Addressing Faculty Questions about Student-centered Learning, Texas A&M University.

*Курченко Л.М., к.філол.н.,
доцент кафедри німецької мови*

ГАРМОНІЗАЦІЯ ІНШОМОВНИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ СТУДЕНТІВ З ВИМОГАМИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ОСВІТНЬОГО ПРОСТОРУ

У зв'язку з Болонським процесом і переходом на єдиний європейський освітній стандарт, у Європі посилюються тенденції до уніфікації критеріїв і вимог у сфері вищої освіти, що сприяє підвищенню мобільності студентів і дає їм нову ступінь свободи у реалізації свого інтелектуального потенціалу. Чим швидше і якісніше вища освіта України пристосовується до цих єдиних умов, тим

успішнішим буде процес її європейської інтеграції, вище попит на надання освітніх послуг і міжнародне визнання.

Мультилінгвальність кожного громадянина, тобто володіння кількома європейськими іноземними мовами, є одним з наріжних каменів стратегії розвитку ЄС. Стандартизовані вимоги до рівнів володіння іншомовними комунікативними компетенціями сформульовані у положенні Ради Європи «Загальноєвропейські референційні рамки володіння іноземною мовою: вивчення, викладання, оцінка» (CEFR), в рамках яких рівень володіння комунікативними компетенціями можна описати в однакових категоріях незалежно від мови, освітнього контексту і методики викладання. Слід наголосити, що ця система стандартизації виходить не з парадигмальних мовних структур (лексика, граматика, фонетика тощо), а саме з комунікативних знань, умінь і навичок мовця, його здатності виконувати когнітивну діяльність, вступати в успішну, соціально і культурно адекватну комунікативну інтеракцію іноземною мовою та досягати поставлених прагматичних цілей в іншомовному середовищі. Університети ЄС надають широкі вступні можливості випускникам українських шкіл, студентам, бакалаврам і магістрам, проте однією з обов'язкових вступних умов є достатнє володіння іншомовними компетенціями, яке має засвідчуватися сертифікатом незалежного міжнародного мовного тестування. Для встановлення рівня комунікативної компетенції вступників університети німецькомовного ареалу користуються різноманітним екзаменаційним інструментарієм: мовні іспити DSH (Deutsche Sprache für Hochschulstudium) у системі UniAssist, а також результати Feststellungsprüfung – іспиту на придатність до навчання у виші, який проводять Studienkollegs – централізовані регіональні підготовчі структури. Окрім того, німецькомовні університети визнають результати незалежних мовних тестів: KSD, GSD, ZOP, Zertifikat Deutsch, TestDAF, ÖSD, DSD, TELC Deutsch, UniCert, більшість з яких можна скласти на території України.

На основі проведеного аналізу і класифікації вступних вимог 10 кращих університетів німецькомовного ареалу Європи, визначених на матеріалі світових рейтингів, було встановлено, що серед тестів з німецької мови лідером за визнанням і стандартизацією комунікативних вимог справедливим буде визнати TestDAF. Складання TestDAF свідчить про достатнє для студіювання володіння німецькою мовою на рівні від B2 до C1 і вміння: виявляти детальну інформацію у коротких текстах різного змісту; розуміти деталі і основні положення газетних і наукових текстів; виявляти детальну інформацію у повсякденних ситуаціях; слідкувати за перебігом інтерв'ю або бесіди на академічні теми; розуміти наукові доповіді; писати добре структуровані тексти, логічно і чітко викладаючи думки; описувати, порівнювати і узагальнювати дані; висловлювати власну точку зору в дискусії або бесіді, аргументовано пропонувати альтернативи і висувати гіпотези.

Модель комунікативних компетенцій, закладену в основу TestDAF, справедливо вважати найповнішою і найдосконалішою. Наблизивши навчальні результати з німецької мови до вимог TestDAF, ми забезпечимо гармонізацію з вимогами спільного європейського освітнього простору, розширимо європейські шанси наших студентів і збільшимо привабливість для них КНЕУ.

Кучерява К.В.,
аспірант кафедри педагогіки та психології

ПРОБЛЕМА РОЗВИТКУ САМООСВІТНЬОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ СТУДЕНТОЦЕНТРИЗМУ

У ХХІ столітті внаслідок інтеграції України в Єдиний освітній простір вища професійна освіта в нашій країні зазнає істотної модернізації. Викладання у вищих навчальних закладах тепер ґрунтується на особистісній парадигмі, а з усіх педагогічних підходів пріоритетним визнано компетентнісний підхід. На державному рівні впровадження компетентнісного підходу у практику вищої школи передбачає, що якість підготовки майбутніх спеціалістів тієї чи іншої галузі визначається через засвоєння ними відповідних універсальних і професійних компетенцій. Уявлення про сутність змісту базових для компетентнісного підходу категорій – компетенції, компетентність – у педагогічній науці видозмінювалися, і досі викликає між науковцями ряд дискусій.

Трансформація змісту освіти відповідно до компетентнісного підходу, за словами О. Пометун, насамперед визначається принципово іншими принципами його відбору і структурування, спрямованими на кінцевий результат освітнього процесу – набуття студентом компетентностей. Саме тому дуже важливо, щоб адміністрація університету забезпечувала реалізацію компетентнісного